ది కటాస్

పొద్దున్నే లేవగానే దేవుడిని తల్చుకోటం చిన్నతనం నుండీ అలవాటు. ఈ మధ్య కొత్తగా దేవుడిని తల్చుకున్నాక గ్లోబలైజేషన్‌నీ తల్చుకుంటున్నాను.

అందరూ అరవై ఏళ్ళకి రిటైర్ అయిపోతారు. నేను మాత్రం అరవై ఏళ్ళకి అమిత ఉత్సాహంతో రంగంలోకి దిగి వ్యాపారం ప్రారంభించాను.

మా ప్రొడక్ట్ పేరు ది కటాస్. నార్త్‌లోనూ, నార్త్ ఈస్ట్‌లోనూ బాగా అమ్ముడవుతోంది. భూటాన్, శ్రీలంకల్లో కూడా ప్రోత్సాహకరంగా వున్నాయి అమ్మకాలు. నేపాల్‌లో మొదట ఒక మోస్తరుగా వున్నా తర్వాత బాగా పుంజుకున్నాయి. కాలక్షేపం, డబ్బు, బోలెడంత గౌరవం.

నాకు వయసు మీదపడినా, నీకేం తెలుసు, నీ చాదస్థంతో చస్తున్నాం అని విసుక్కోకుండా ఆవిడకన్నీ తెలుసు అని గౌరవిస్తారు మా యువతరం. అంతే కాదు, అనుభవం వున్న మనిషి, ఆవిడని సలహా అడుగుదాం అనుకుంటారు.

నేనిలా కాలానుగుణంగా వున్నానంటే పరోక్షంగా కారణం మా మేనత్త. ఆవిడ పేరు సుబ్బమ్మ. ఆ కాలంలో చాలామంది స్త్రీలలాగా బాల్యంలోనే వివాహమై కాపురానికి వెళ్ళకుండానే వైధవ్యం పొంది పుట్టింట్లోనే వుండిపోయింది. అందర్లోకి పెద్దది. తమ్ముళ్ళ కుటుంబాలకీ చెల్లెళ్ళ కుటుంబాలకీ సేవలు చెయ్యడంతోనే వెళ్ళమారిపోయింది ఆవిడ జీవితం.

ఆవిడంటే మా అందరికీ అమితమైన ప్రేమాభిమానాలుండేవి. వయసు మీద పడ్డాక ఆవిడకి చాదస్థం ఎక్కువైపోయింది. అన్నీ తనకే కావాలి.

అప్పట్లో మాది ఉమ్మడి కుటుంబం. ఇంట్లో ఎవరైనా పిల్లవాడు పదో తరగతి పరీక్షలు రాసి ఇంటికి రాగానే వాడిని దగ్గరికి పిల్చి–

"ఏవిరా అబ్బాయ్! ఇక చదువు అయిపోయిందిగా, ఇక ఏదైనా ఉద్యోగంలో జేరిపో. అలా వెళ్ళి నాలుగు ఆఫీసులూ తిరిగి విచారిస్తే ఎవరైనా శెలవుల్లో వెళ్లారేమో తెలుస్తుంది. ఆ ఖాళీలో జేరిపో. ఆ తరువాత సందు చూసుకుని పర్మినెంటు నౌకరీలో దూరిపోవచ్చు" అంటూ వెంటబడి విసిగించేది.

ఆ పిల్లవాడు ఏడ్చుకుంటూ వెళ్లి తల్లిదండ్రులకు చెప్పుకునేవాడు. "అదేవిటమ్మా వాడింకా బోలెడు పెద్ద పెద్ద చదువులు చదవాలి" అంటే "ఇంకెందుకురా చదువు? చదివింది చాల్లే. చిన్నతనం నుండి ఉద్యోగం చేస్తే బాగా నిలదొక్కుకుంటాడు. ఓ రూపాయి సంపాదిస్తే డబ్బు విలువ తెలుస్తుంది. రెండేళ్ళాగి ఒక పిల్లను చూసి ముడేసేస్తే వాడి మానాన వాడు బతుకుతాడు" అని పదిహేనేళ్ళ పిల్లవాడి భవిష్యత్తు నిర్ణయించేస్తుంటే తలలు పట్టుకునేవాళ్లు తల్లిదండ్రులు.

అంతటితో ఆగినా బాగానేవుండేది. ఇంటికెవరైనా పెద్ద మనుషులు వస్తే "మీదే ఉద్యోగం నాయనా? ఎంతొస్తుంది?" అని అడిగి తెలుసుకుని, "అబ్బా పెద్ద ఉద్యోగమే" అని సంబరపడిపోయి, "మా కుర్రాడు మొన్ననే పరీక్షలు ఇచ్చాడు. వాడికి మీరే దారి చూపించాలి. వేసవిలో మీ దగ్గరే ఏ పంఖా పుల్లరుగానో, వాటర్‌బాయ్‌గానో వేసేసుకుంటే మీ కళ్ళ ముందుంటాడు. ఆనక మీ వీలు చూసుకుని ఏ ఓవర్సీలుగానో గుమాస్తాగానో వేయించారంటే మీ పేరు చెప్పుకుంటాం" అని విసిగించేది.

"అలా అడగకూడదు ఉద్యోగాలివ్వడం వీళ్ళ చేతుల్లో లేదు" అంటే వినేది కాదు. "బాగానే వుంది సంబడం. గుడ్డొచ్చి పిల్లను వెక్కిరించడం అంటే ఇదే. తెనాలి గవర్నమెంటు ప్లీడరు, భానుమూర్తి గారి కాళ్లు పట్టుకుని, మన విఠల్‌గాడికీ, విశ్వంగాడికీ ఉద్యోగాలు వేయించలేదూ నేను" అని దెబ్బలాడేది.

ఎవరి అబ్బాయికైనా ఉద్యోగం వచ్చిందని తెలిస్తే వాళ్ళని పనిగట్టుకుని ఇంటికి పిలిచి ఓ మనవరాలిని దొరకబుచ్చుకుని దానికి పట్టు పరికిణీ వేసి వాళ్లకెదురుగా నిలబెట్టేది. "చూశారుగా బంగారం బొమ్మ. చిదిమి దీపం పెట్టుకోవచ్చు. మీ పిల్లవాడికి చేసుకోండి" అనేది. ఇలాటి పిచ్చి పనులన్నీ చేసి అందరిచేతా అక్షింతలు వేయించుకునేది.

రాన్రానూ ఆవిడతో విసిగిపోయాం అందరం. పైకి చెప్పకపోయినా అందరం భగవంతుడా మాకు విముక్తి ప్రసాదించు అనుకున్నాం. ఆవిడ వెళ్లిపోయింది. మా మేనత్తను చూసి నాకు జ్ఞానోదయం కలిగింది. ఆవిడ అంత హైరాన పడిపోయి ఎదుటి వారిని వేధించడానికి గల కారణం ఒక్కటే. పెద్దదాన్ని నాకెందుకు బయటి విషయాలు అంటూ బయట వస్తున్న మార్పులని గమనించకుండా కూపస్థ మండూకంలా వుండిపోయింది. వచ్చే మార్పు మనం వద్దనుకున్నా రాక మానదు.

మనం ఆచరిస్తామా లేదా అనే విషయాన్ని పక్కన పెట్టి మన చుట్టూ జరిగే మార్పులను ఓ కంట గమనించాలి. అన్నీ తెలుసుకోవాలి. ఆ నిర్ణయానికి వచ్చాక

ప్రతిరోజూ క్రమం తప్పకుండా ఇంగ్లీషు, తెలుగు దినపత్రికలు చదవడం, టి.విలో వార్తలు చూడడం నియమంగా పెట్టుకున్నాను. దాంతో అన్ని సంగతులూ తెలుసుకుంటూ కాలానుగుణంగా మాట్లాడుతూ వుండడంవల్ల పిల్లలూ నన్ను గౌరవించడం, అవసరం అయితే ఏదైనా సలహా అడగడం చేస్తూ వుంటారు. మనచుట్టూ ఎన్నో మార్పులు.

టెలివిజన్‌ని చూసుకుని మురిసిపోతూ వుండగానే కంప్యూటర్ వచ్చేసింది. జీవన విధానం మారిపోయింది. ఇక ఆ తరువాత గ్లోబలైజేషన్ వల్ల మరింత మార్పు వచ్చింది.

మాకు సిటీలో పెద్ద స్థలంలో ఇల్లుండేది. పాతకాలంనాటి ఇల్లు. అప్పటి పద్ధతి ప్రకారం కట్టారు. ఆ తర్వాత ఆ మోడల్ పాతబడిపోయింది. అందుకే అది పడగొట్టి ఆ స్థలంలో ఫ్లాట్సు కడదాం అన్నారు కుర్రకారు వాళ్లు. పెద్దవాళ్లు సరే అనక తప్పలేదు. కాకపోతే ఆ ఆస్తికి నలుగురు హక్కుదారులు. అధిక భాగానికి హక్కుదారు అయిన అన్నపూర్ణమ్మగారు ఒక మడతపేచీ పెట్టింది. కట్టబోయే ఇంటికి తన భర్తపేరు పెట్టాలని ఆవిడ ఆశ. అది విని మిగిలిన ముగ్గురూ కూడా వాళ్ల పెద్ద వాళ్ళ పేర్లు పెట్టాలని మొండికేశారు.

వాళ్ల పేర్లు వరుసగా జనార్దనం, లోకనాథం, వెంకటేశ్వర్రావు, కామేశ్వరం.

“అవన్నీ పాత పేర్లు. ఆ పేర్లతో జనార్దన నిలయం అనో వెంకటేశ సదనం అనో పెడితే పేరే ఇంత లక్షణంగా వుంది. బిల్డింగ్ ఇంకెంత లక్షణంగా వుంటుందో అని ఎవరూ రారు కొనుక్కునేందుకు. ఆ తర్వాత మనం “మార్బుల్ ఫ్లోర్ వేయించాం. మాడ్యులర్ కిచెన్ పెట్టిస్తాం అని నెత్తీ నోరూ బాదుకున్నా ఫలితం వుండదు” అంటాడు బిల్డర్. పాపం అతని వాదనలోనూ బలం వుంది. డ్రీమ్ హైట్స్, గ్లోరీ కార్నర్స్ అంటూ ఇళ్లకు అధునాతనమైన పేర్లు పెడుతూ వుంటే పాత చింతకాయ పేర్లు పెడితే ఎలా?

అలా అని పెద్ద వాళ్ళ బాధనూ కాదనలేం. పాపం కష్టపడి సంపాదించారు. ఆ ఇల్లు పోతే పోయింది వాళ్ళ పేరైనా వుండాలని వాళ్ల తపన.

అందుకే ఆలోచించి నేనే ఒక పేరు నిర్ణయించాను. జలోవెకా హోమ్స్ అని పేరు పెట్టాం. అటు బిల్డరూ సంతోషించాడు. పెద్దవాళ్లూ తృప్తిపడ్డారు. మొత్తం నలభై ఫ్లాట్లలో ఇరవై మా దాయాదులవే. మిగిలిన ఇరవై వేడి వేడి మిరపకాయ బజ్జీల్లా అమ్ముడు పోయాయి. అందరూ నన్ను మరోసారి మెచ్చుకున్నారు.

గతంలో విదేశాలకు వెళ్ళిన బంధువులు ఏ రేడియోనో వాచీనో తెచ్చి ఇస్తే నలుగురు ఆడ పిల్లల తరువాత పుట్టిన మగపిల్లాడిని చూసుకున్నట్లూ అపురూపంగా చూసుకునేవాళ్ళు. గ్లోబలైజేషన్ పుణ్యమా అని హద్దులన్నీ చెరిగిపోయాయి.

అమెరికాలో వున్న పిల్లలు మనకంటే ముందే తెలుగు సినిమాలు చూసేసి, చూడమనో వద్దనో మనకు సలహాలు ఇస్తున్నారు. ఆత్రేయపురం పూతరేకులూ, కాకినాడ కాజాలూ, బందరు లడ్డూలూ కొనేసుకుని తినేస్తున్నారు. నాణ్యమైన జీడిపప్పు కావాలంటే వేటపాలెంలో దొరకదు. అమెరికా వెళ్ళినప్పుడు అక్కడి నుండి తెచ్చుకుంటే ఢోకా వుండదు.

మనం మాత్రం తీసి పోయామా? మన మొక్కజొన్నకంకి ఎండకి ఎండుతూ వానకి తడుస్తూ రోడ్డు మీదే వుండిపోయింది. అమెరికన్ స్వీట్ కార్న్ అందలం ఎక్కి కూచుంది. ఏ పళ్ల దుకాణంలో చూసినా, స్వదేశీ రకాలు తక్కువ. విదేశీ రకాలు ఎక్కువ.

దిబ్బరొట్టె, గారెముక్కా చేసి పెడతాం తినండిరా అంటే పిల్ల వెధవలు, మనం కొట్టి చంపేస్తున్నట్లు ఏడిచి గోల చేసి, బయటికి వెళ్ళి పిజ్జాలూ, బర్గర్లూ కొనుక్కుని తింటారు.

మన వాస్తు శాస్త్రంతోనే వేగలేకపోతూ వుంటే చైనా వాళ్ల వాస్తు శాస్త్రం కూడా దిగబడిపోయింది.

ప్రపంచం అంతా మన ముంగిట్లోకి వచ్చేసరికి కొనుగోలు శక్తి విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. ఆడా మగా తేడా లేకుండా పెద్ద చదువులూ, ఉద్యోగాలూ, లక్షల్లో సంపాదనలూ, అయినా అంతా హుళక్కే. ఆదాయం ఆరు, వ్యయం పదహారు అన్నట్లూ వుంటుంది వీళ్ళ వ్యవహారం. వుంటే ఆఫీసులో వుంటారు. లేకపోతే కొంటూనో తింటూనో బజార్లో వుంటారు.

డబ్బు అయిపోతే ఎలా బతుకుతాం అనే సమస్యే లేదు. అప్పు. ఉండే ఇల్లూ అప్పే. తిరిగే కారూ అప్పే. తినే తిండి, కట్టే బట్ట, రోగం వస్తే వైద్యం అన్నీ అప్పే. గతంలో అప్పు చేస్తే తప్పు చేసినట్లు సిగ్గుపడి పోయేవాళ్ళు. ఇప్పుడు ఎంత అప్పుచేస్తే అంత గొప్ప. అలా అప్పులు చేసే గొప్పవాళ్ళను గాలించి పట్టుకుని, 'నీ కాళ్ళు పట్టుకుంటాం పన్లో పనిగా మా దగ్గర కూడా అప్పు తీసుకో' అని వెంటబడి మరీ అప్పులిస్తారు అభినవ కాబూలీ వాలాలు.

ఇంద్ర భవనాల్లాంటి షాపింగ్ మాల్స్ ఊరంతా వెలిశాయి. కొన్నా కొనక పోయినా షాపింగ్ మాల్స్‌లో తిరగడం అంటే నాకు చాలా సరదా! బోలెడంత కాలక్షేపం.

గంటసేపు షాపులో తిరిగి అన్నీ చూసి ఏమీ కొనకుండా వచ్చేసినా ఎవరూ ఏమీ అనరు. మనకు బోలెడన్ని సంగతులు తెలుస్తాయి.

పిల్లలు ఏ షర్టో తీసుకొచ్చి అమ్మా 50% సేల్‌లో ఇది కొనుక్కున్నాం ఖరీదు పద్దెనిమిది వందలే అంటే ఢామ్మని కిందపడకుండా, "అవున్లే మరి మంచి ఇంటర్నేషనల్ బ్రాండెడ్ కంపెనీ షర్టు కదా! ఆ మాత్రం వుంటుంది" అని సంతోషించవచ్చు.

మా ఇంటి చుట్టూరా అరడజను పెద్ద కంపెనీలు కూరల షాపులు తెరిచాయి. అలవాటు ప్రకారం సరదా కొద్దీ ఎయిర్‌కండీషన్డ్ కూరల షాపుకి వెళ్లాను. వెళ్ళాక నా కళ్లను నేనే నమ్మలేకపోయాను. అంత అందంగా వుంది ఆ వాతావరణం, ఆ అమరిక. మా పిల్లలని చారులోకి కొత్తిమీర కొనుక్కురండర్రా అని పంపిస్తే గంట తర్వాత ఏడొందల ఎనభై రెండు రూపాయల బిల్లుతో ఎందుకు వస్తారో ఆ షాపులు చూశాక అర్థం అయింది. అక్కడ దొరకని వస్తువులేదు. కూల్ డ్రింకులేనా, కేకులేనా... నోరూరిస్తూ బారులు తీరి వున్నాయి. కూరల్లో కూడా వంకాయ రంగులో వుండే కేబేజి, ఆకు పచ్చని కాలీఫ్లవరు. ఎర్రని సిమ్లా మిర్చి మతి పోగొట్టేలా వున్నాయి. కాక్సీనియా అంటే దొండకాయ, కాలకేషియా అంటే చామదుంపా అని తెలుసుకున్నాక భలే సర్దావేసింది. పిచ్చి మొహాలు మన కూరలకి కూడా ఇంత గొప్ప పేర్లు వున్నాయి కదా అని గర్వంతో మనసు వుప్పొంగింది.

ఆ తర్వాత అవసరం వున్నా లేకపోయినా కొన్నా కొనకపోయినా అలా నడుచుకుంటూ వెళ్ళి ఆ కూరగాయల మయసభలో కాసేపు తిరిగి రావడం అలవాటయింది. ఓ రోజు హఠాత్తుగా ఒక అరలో ప్రత్యక్షం అయ్యాయి కూరగాయల ముక్కలు. వెజిటబుల్ బిర్యానీ పేకెట్, సాంబారు పేకెట్టు అంటూ విడివిడిగా వున్నాయి. నాలుగు గుమ్మడికాయ ముక్కలు, నాలుగు సొరకాయ ముక్కలూ, నాలుగు మునక్కాడ ముక్కలూ, గుప్పెడు చిన్న ఉల్లిపాయలు సర్ది పేకెట్లో పెట్టారు. సాంబారుకి అన్నీ విడివిడిగా కొని సగం వండి సగం ఎండబెట్టే బదులు ఎంత వెసులుబాటుగా వుంది ఈ పద్ధతి!! ఆ పనీ ఆలోచన ఎవరికొచ్చిందో వాళ్లు కనబడితే చెయ్యెత్తి దణ్ణం పెట్టానిపించింది. ఏవిటీ మాయ? కాదేదీ అమ్మకానికి అనర్హం!! ఒంద్రు మట్టి, ఉసిరిపొడి, అల్లం పేస్టు, అట్ల పిండీ ఒకటేమిటి. వుపాయం వుండి జనం దృష్టిలో పడగలిగితే కోటలో పాగా వేసినట్లే.

నాకూ ఏదైనా కొత్త పదార్థం కనిపెట్టి అమ్మాలని సరదా వేసింది. కలిసొచ్చే కాలానికి నడిచొచ్చే కొడుకు పుట్టాడు అన్నట్లు, మా విమల వదిన కూడా తోడైంది. ఆవిడ కోటీశ్వరురాలు.

మా వదిన వాళ్లకి ఒక చిన్న పరిశ్రమ వుంది. చిన్న పిల్లను సాకినట్లు సాకి వృద్ధిలోకి తీసుకొచ్చి పిల్లలకి అప్పగించేసింది. 'చేసినన్నాళ్లు చేశాను. ఇక ఇంట్లో విశ్రాంతిగా కూర్చుని భారత భాగవతాలు చదువుకుంటాను' అని ఫేక్టరీకి వెళ్ళడం మానేసింది.

అలా కూర్చోవడం విసుగ్గా వుండి అవస్థపడుతున్న తరుణంలో నా ఆలోచన ఆవిడ చెవిన వేశాను. బావుంది బావుంది – అని మెచ్చుకుంది. తప్పకుండా చేద్దాం అంది. డబ్బుకి కొరత లేదు. బోలెడంత అనుభవం వున్న మనిషి కాబట్టి అన్ని ఏర్పాట్లు పకడ్బందీగా చేసేసింది. విజయ దశమినాడు మా ప్రాడెక్ట్‌ని లాంచ్ చేశాం. గ్రాండ్ సక్సెస్. బాగా పోతోంది. మాకు బాగానే వస్తున్నాయి లాభాలు.

ఇదే అదను. మలేషియాకీ, సింగపూర్‌కీ, కూడా ఎగుమతి చెయ్యండి అని సలహా ఇచ్చారు శ్రేయోభిలాషులు. ప్రస్తుతానికి వ్యాపారం బాగుంది కదా అని పెంచుకుంటూపోతే మొదటికే మోసం రావచ్చు. ఏదైనా కొత్త వస్తువు మార్కెట్‌లోకి వచ్చి, పేరు తెచ్చుకుంటే, వెనక పది మంది పోటీ పడతారు.

మన పొరుగుదేశం వాళ్ళు ఈ రంగంలో ఆరితేరినవాళ్ళు. రేపే పోటీకి మా కటాస్ నే టకాస్ పేరుమీద మేము అమ్మే దానికంటే తక్కువ ధరకే తయారు చేసి మార్కెట్లలో దిమ్మరించేస్తే మేము మునిగిపోతాం. మా 'ది కటాస్'కి ఈ మార్కెట్ చాలు.

ఇంతకీ ది కటాస్ అంటే ఏంటో చెప్పలేదు కదూ! ఆ పళంగా తినే పదార్థాలు. ఆ మధ్యన ఒకసారి పిల్లలతో కలిసి ఓ పెద్ద హోటల్‌కి డిన్నర్‌కి వెళ్ళాం. దాలే – దర్బారే– షెహన్ షా అని ఒక మొగలాయి వంటకం పెట్టాడు ఆ హోటల్‌వాడు. తీరా చూస్తే అది కలగలుపు పప్పు. నెలాఖర్లో తలాకాసినీ వున్న పప్పులన్నీ కలిపి వండేసి, తిరగమోత పెట్టేది మా అమ్మ. అదే ఈ దాలే దర్బారే షెహన్ షా. అది చూశాక నాకీ కటాస్ ఆలోచన వచ్చింది.

కటాస్ ట్రెండీ, అంటే పిండి పులిహోర, బియ్యంబరకగా మరపట్టించి పదునుగా ఉడకబెట్టి వార్చి చింతపండు పులుసు, ఉప్పు, పసుపు వేసి పులిహోర పోపు వేస్తాం.

ఆ పదార్థాన్ని రెండొందల గ్రాముల చొప్పున పేక్ చేయిస్తాం.

ఆలోచన నాది. ఆచరణ మా వదినది. ఉష్ణోగ్రతలూ, పాడైపోకుండా తీసుకోవలసిన జాగర్తలూ వగైరా చూసుకునేందుకు నిపుణులను నియమించింది. యంత్ర సామాగ్రీ, అనుమతులూ, అమ్మకాలూ అన్నీ పకడ్బందీగానే ఏర్పాటు చేసింది.

మా కటాస్ ట్రెండీ పేకెట్ మీద ఇంగ్లీషులో ముద్రించిన సమాచారాన్ని తెలుగులోకి అనువదిస్తే–

తినే పదార్థం బరువు రెండొందల గ్రాములు, కేలరీలు – మూడొందల యాభై, వాడబడిన పదార్థాలు బియ్యం, చింతపండు, ఉప్పు, ఇతర మసాలా దినుసులు, అనుమతింపబడిన రంగులూ, ప్రిజర్వే టివ్స్.

వాడే విధానం: పేకెట్‌ని రెండు నిముషాలు మైక్రోవేవ్ ఓవన్‌లో వేడి చేసి, కత్తిరించి ప్లేటులో వేసుకుని తినాలి. మీకు కావాలంటే నాలుగు చిప్స్ నంజుకు తింటే మరీ అమోఘంగా వుంటుంది.

అని వుంటుంది.

మా పిండి పులిహోర – అదే ది కటాస్ ట్రెండీ విజయం సాధించాక కొత్త ప్రయోగాలు మొదలు పెట్టాం. కొరివి కారం, గోంగూర, ఆవకాయవంటి పచ్చడులు ఉడికించిన రవ్వకి కలిపి, గ్రీన్ మెలోడీ, స్పైసీ డ్రీమ్, మెల్టింగ్ మూడ్స్ అని పేర్లు పెట్టి ప్రజల మీదికి వదిలాం. అవి ఇంకా బాగా పోతున్నాయి.

మా ప్రొడక్ట్‌కి ది కటాస్ అని పేరెందుకు పెట్టాం అంటే కాకతాళీయంగా మా అమ్మ పేరూ, మా విమలొదిన వాళ్ల అమ్మ పేరూ కూడా వెంకటలక్ష్మి. నాకూ మార్గదర్శకురాలు మా మేనత్త పూర్తి పేరు వెంకట సుబ్బమ్మ.

అన్నీ కలిసివచ్చాయి. అందుకే కాలానుగుణంగా ది కటాస్ అని పేరు పెట్టేశాం. మేమూ బతుకుతున్నాం. మరో పది మందికి పని కల్పిస్తున్నాం.

ముందే చెప్పానుగా ఇవి అమ్మేవాళ్ల రోజులు కాస్త బుర్ర ఉపయోగించి కొత్త పదార్థం అమ్మితే కొనేవాళ్లు కోకొల్లలు. మా కటాస్‌ని ఎవరైనా కాపీ కొడితే ఏ పేలపిండి వడియాలో అమ్మచ్చు 'ది పేలాస్' అనే పేరుతో, ఏ విధమైన విద్యార్హతలూ లేకపోయినా నేనీ విధంగా పైకి వచ్చానంటే దానికి కారణం గ్లోబలైజేషనే.

అందుకే మనస్ఫూర్తిగా మరోసారి చెప్తున్నాను. గ్లోబలైజేషన్ జిందాబాద్.

స్వప్న మాసపత్రిక, మార్చి 2009